

Тѣ се спуснали надолу по планината и се оваляли на бѣла топка. Колкото по-надолу се спускала топката, толкова по-голѣма станала, защото снѣжинкитѣ, по които топката се търкаляла, искали сжщо да пжтуватъ и яко се залавяли за нея. Тѣй топката станала голѣма колкото една кжща и шумно летѣли къмъ долината.

Тѣкмо когато веселиятъ пощальонъ наближилъ, голѣмата снѣжна маса паднала върху него и въ мигъ затрупала и него, и шейната, и конетѣ му.

Хората отъ близкото село казали:

— „Лизина падна и затрупа пощальона.“

И бързо се спуснали да ги изравятъ.

И никой не подозиралъ, че причината на това нещастие била една мързелива снѣжинка.

СНѢГЪ НАВЯВА, СТУДЪ СМРАЗЯВА . . .

Снѣгъ навява, студъ смразява —

Зима зла царува вредъ;

За дѣцата въ махалата

Веселбитѣ сж на редъ.

Ето всички като птички

Чуруликатъ и крѣщатъ;

Студъ сурови не ги лови:

Зачервени тѣ пламтятъ.

— Азъ мецана ще захвана,

Ти до нея пѣкъ мечкарь,

Вика Ганчо на Иванчо

И натрупва снѣгъ съсъ жаръ.

А пѣкъ Слави палатъ прави,

Цѣлъ отъ мраморъ и сребро;

Прави Минка пѣкъ градинка,

Други скачатъ на хоро.